

den almindelige borgerlige Straffelov af 10de Februar 1866.

§ 27.

Den Skattecommission, som ikke efterkommer, hvad der ifølge denne Lovs Forskrifter paahviler samme, inden Udløbet af de derfor fastsatte Tidsfrister, kan af Finansministeren tilpligtes dertil, i fornødent Fald ved Fastfattelse af en Dagsbøde. Retter Vedkommende, hvem Forseelsen falder tillast, da ikke for sig i Mindelighed, gjøres Sagen til Gjenstand for retlig Paatale og behandles som offentlig Politisag.

§ 28.

Finansministeren kan tilstaae Regjeringscommissairerne og Districtscommissairerne et aarligt Vederlag af indtil 800 Rd. for de Førfænte og indtil 300 Rd. for de Sidstnævnte, samt derhos Godtgjørelse efter Regning for Udlæg til Brevforsendelse og for Omkostninger ved de Reiser, som de foretage til Udførelse af deres Hverv. Medlemmerne af Dverstattecommissionerne, med Undtagelse af Amtmanden, erholde 3 Rd. daglig i Diæter og derhos Godtgjørelse for Brevforsendelse og Besforbring efter Regning.

Sagen kan bestilles til Regjerings- eller Districtscommissair, medmindre han er villig til at overtage dette Hverv.

§ 29.

Finansministeren udarbejder og omfender en trykt Veiledning til denne Lovs rette Fortaelse, til Bestemmelse af den skattepligtige Indtægt og til Opfattelse af, paa hvilken Maade Skattecommissionerne og Dverstattecommissionerne saavel som Regjeringscommissairerne og Districtscommissairerne have at udføre deres Hverv i Dverensstemmelse med Loven. Rigeledes foranstalter Ministeren samtlige efter Loven og Veiledningen nødvendige Schemaer udarbejdede og det fornødne Antal Exemplarer deraf tilstillede de forskjellige Vedkommende.

§ 30.

Denne Lov gjælder ikke for Færøerne.

Min dr et alle t. (Fenger) finder, at Flertallets Forslag fortjener en omhyggelig Prøvelse, og at det navnlig bør komme under Dverveielse, om Flertallet paa en tilfredsstillende Maade har løst den Opgave, som det har sat sig, at knytte en rigtig Vurdering af de Skattepligtiges Indtægter til Skattecommunens Interesse; thi kunde dette lykkes, da vilde man derved have fjernet den væsentligste Indvending imod de hidtil hos os fremkomne Planer for en Indkomsskat efter Procentsystemet, som er den, at de stille Communerne en Opgave og paalægge dem et Hverv, der ikke vedkommer dem som Commune, og ved hvis gode Udførelse i Dverensstemmelse med Lovens Hensigt der ikke opnaaes noget communalt Formaal. Flertallet har i denne Hensigt opstillet det Forslag, at forhøje Skatteprocenten fra 1 til 1 $\frac{1}{4}$ Procent, og at tildele Communens Kasse Udbyttet af den $\frac{1}{4}$ Procent, hvormed Skatten forhøjes. Ganske affeet fra det efter min Mening mindre Correcte i at foreslaae Folkethinget Indførelsen af en communal Indkomsskat saa kort efter, at det med afgjørende Stemmemæghed har erklæret, at Tiden ikke er kommen til at indføre en saadan, troer jeg ikke, at man ved dette Forslag vil naae sin Hensigt. Dertil er den Fordel, som Communen paa denne Maade opnaaer, altfor ubetydelig, især naar Hensyn tages til, at Communens Skattebyrde i det Hele derved aldeles ikke bliver lettet; den vil kun opnaae, at de Skattepligtige i Communen i indværende Aar komme til at betale noget Mere i Skat, for i et følgende Aar at betale ligesaa Meget mindre, og at en liden Deel af Communens Udgifter vil blive lignet paa Indkomststedet for paa Hartkorn eller paa Formue og Leilighed, hvilket i de fleste af Landets Communer ikke vil blive anseet for noget Gode. Dette Forslag vil altsaa efter min Mening neppe i nogen mærkelig Grad fjerne Grundfeilen ved det i Landstthinget fremsatte Procentforslag, at Skatten skal lignedes af Mænd, hvis personlige og communale Interesse det er, at der ydes Staten saa Lidet som muligt. Paa den anden Side medfører Forslaget Nødvendigheden af at tage Hensyn til, fra hvilke Communer en Mand har sine forskjellige Indtægter, for at enhver Commune kan sætte ham i Skat af, hvad han er-